Asta este înțelepciunea mea

On Martie 31, 2016

Fii gata să-ți duci leadershipul la un nivel mai înalt, printr-o extindere a experienței de a afla ceva adevărat, de care la fel de bine te poți îndoi.

Una din micile mele pofte de-a mă îmbogăți intelectual, dublată de forța experiențelor de cunoaștere *Meinanserba* (plină de vise), era dată de încercarea de a trasa un șanț în timp, prin anii unor lămuriri finale cu viața, cu oamenii, cu gândirea aproape uitată, un fel de întoarcere imaginară în fiecare etapă a istoriei lumii. Oare relația dintre artist și arta scriitoricească poate fi dată de faptele și datele, întrepătrunse în timp de rațiunea trează și conștientă, când staționezi mai mult decât este necesar înăuntrul unei lumi în care nu te recunoști?

Răbdarea mea era supusă la grele încercări de fiecare dată când, în mirajul unei întâlniri cu eroi mai vechi sau mai noi, de care sigur v-ar plăcea să citiți, forța intelectualului din mine izbucnea spre un "având în vedere" investigativ, așteptând parcă un verdict iminent din partea unor distribuții de evenimente aleatorii. Nimeni nu poate ști cât durează o eternitate a clipei în alta, când umbra îți este purtată printr-un accesoriu de efect numit: dezorientare.

Pentru fiecare amănunt în parte, pentru fiecare mică achiziție de constatări, repartizată pe întregul plan al unor mulțumiri și acuzații la adresa vechilor mentalități, corespundea ipostaza unor scurte evadări din peisajul viziunii asupra lumii, din perspectiva a ceva în care eram și nu eram. Fără implicare directă, dar cu efecte asupra sugestivității pe care încercam să o făuresc și să o depășesc totodată.

Condamnându-mă la o sentință mult prea dură, conform găsirilor și contrazicerilor filozofice, științifice, dogmatice, culturale și religioase din vremurile trecute, pentru care un artist și-ar pune lesne întrebarea: *"Care este trăsătura distinctă a realismului dacă unicul scop rămâne semnalarea unei perceperi vizuale a lucrurilor și evenimentelor, fără a băga de seamă partea lor negativă?"* , obțineam impresia pregnantă de gri. Pe care acum am vrut s-o împărtășesc cu voi.

Leadership: Poți să te pui în ipostaza unor scurte evadări din peisajul viziunii asupra lumii, comparând ceea ce știi din perspectiva a ceva în care ești și nu ești?

Iată, spre exemplu, care era gândirea secolului lui Victor Hugo, amăgitoare pe alocuri, făcându-mă să cred că toate au o explicație, dar nu tocmai una ușor de acceptat:

„Să dai pământul în schimbul paradisului înseamnă să dai vrabia din mână pentru cioara de pe gard. Să te lași amăgit de infinit. Eu sunt neant. Mă numesc domnul conte Neant, senator. Existam înainte de a mă naște? Nu. Am să mai exist după moarte? Nu. Ce sunt eu? Un pumn de țărână închegat într-un trup. Ce rost am pe pământ? Am de ales. Să sufăr ori să petrec. Unde mă duce suferința? În neant. Dar voi și suferi. Unde mă va duce desfătarea? În neant. Dar voi fi avut parte de bucurii. Am de ales. Trebuie să mănânci sau să fii mâncat. Eu mănânc. E mai bine să fii dinte decât iarbă. Asta este înțelepciunea mea."

Umblând nesigur cu cheia a ceea ce am constatat pe drumul întoarcerii în veacuri, zadarnic al celui din urmă accept de reînnoire cugetătoare, mi-am continuat efortul de aflare al adevărurilor uitate. Cu singura mențiune că potrivirea lucrurilor și concepțiilor în ecuația propriei ființe, în mijlocul unei vieți confortabile de om care stăpânește arta de a descoperi și de a schimba înțelesurile, prin tot ceea ce spun astăzi, va fi scos din contextul analizei zilei

de mâine. E mai bine să uiți trecutul decât să-ți amintești de el, dacă vrei să trăiești prezentul. Asta este înțelepciunea mea.

"Ceva în care ești și nu ești" se traduce prin efortul de a-ți însuși o viziune de reînnoire a lumii tale interioare prin conștientizarea faptului că această lume poate să devină punctul central al unei istorisiri care te poartă spre alte lumi - a marilor creatori.

Pentru o mai bună lămurire a considerentelor perceperii mele în limitele unei cunoașteri din care lipsește experiența, dar persistă acea doză de înțelegere și de acceptare a unor puncte de vedere străine, bine argumentate, este nevoie de o comparație cu ceea ce știu deja din perspectiva a ceva ce sunt sau nu sunt. Sau din perspectiva a ceea ce am sau nu am.

În leadership, asta se traduce prin a construi certitudini pe suportul unor așteptări diversificate: optimiste sau pesimiste.

Leadershipul este o extindere a experienței de a afla ceva adevărat, de care la fel de bine te poți îndoi, pozitiv sau negativ, dar din care rezidă o anumită înțelepciune - o sumă de percepții care, întărite prin repetiție, devin constante definitorii și creează astfel tipologia unei personalități distincte.

Însă potrivirea anumitor percepții, argumente și concepții în ecuația propriei ființe, fără o implicare directă în acțiunea realității, adică atunci când staționezi mai mult decât este necesar înăuntrul unei lumi în care nu te recunoști, duce spre un rezultat total neinspirat care determină izolarea ta. Cu cât afli mai multe, cu atât dezorientarea este mai mare și cu atât devii mai aspru în a judeca.

Înțelepciunea care apare în istorisirea unei creații este o extindere a experienței de a afla ceva adevărat, de care la fel de bine te poți îndoi, cu mențiunea faptului că tot ceea ce te înconjoară exista o dată cu tine într-un joc jucat cu realitatea.

„Asta este înțelepciunea mea" spune un intelectual desăvârșit care, citind și aflând, reacționând printr-o judecată echilibrată a cauzelor și a efectelor, reușește să se autoanalizeze mai bine și să-și dea seama ce fel de om este: al trecutului, al prezentului sau al viitorului.

Source: https://neculaifantanaru.com/asta-este-intelepciunea-mea.html